

יאיר ניצני מרים גבה

איור: טל לזר

הכל דיבורים

למרות שאני עדיין לא בקבוצת הסיכון, לקחתי מספר והתיישבתי בתור לחיסון נגד שפעת

פקידה: "בסוף הזמנתי סלט השף. חבל על הזמן, אבל פחדתי שייתקע לי פטרוזיליה בשיניים ויהיו לי גרפסים של בצל... נראה לך? שום נשיקה, דייט ראשון. והוא גם שומר מסורת, הוא לא עושה דברים כאלה בין כסה לעשור". כריזה: "מספר 450 לחדר מספר 3".

בעל שקרן: "מה שמעת ברקע? אה, הכריזה. כן עצרתי רגע בסופר פארם לקנות לך את הבושם שאת אוהבת... איזה בושם? מאמי אני כבר חוזר אלייך, בדיוק נכנס פה למעלית".

אמא: "מורן, תעזבי לי את היד ותפסיקי לנשוך לי את הרגל, טוב בובה? זה לא נעים לי".

תמיכה למחשב: "תסגרי את כל החלונות. ותשאירי רק את החלון הרלוונטי. מה קשור המזגן? אה נו, די עם הברירה הזאת".

בעל שקרן, לוחש למחזיקת השתן: "ההוא עם הקרחת זה מהעיתון, לא?".

מחזיקת שתן בקול רם: "איזה עיתון? נראה לי הוא מה-תוכנית של הבישולים, צחי ממונסטר שף".

פקידה לאדם שפונה אליה: "אדוני, אתה לא רואה שאני באמצע שיחה? (חוזרת לטלפון) אנשים פה זה קרציות, איזה חוסר נימוס. הקיצר, התמוזנונו ברכב שאלוהים ישמור".

הגברת שלייד הטחוריים: "בדיוק כאלה היו לי גם בזמן ההריון של הבן השני. שנגמר כלירת עכוו. והקטע שגם לבעלי יצאו באותה תקופה".

בעל שקרן אלי: "אתה שלמה ניצני? קורא את הטור שלך בשישי. אחותי היתה עם דני בסן בתיכון. אתם כוורת, לא?". בשלב הזה שוב התקשרה אשתו של השקרן. החשודה כהריונית דפקה בו מבט זועם, וראיתי שהוא מתחיל להזיע. הוא גמגם לאשתו בטלפון משהו על תאונת רכבת שהוא היה מעורב בה, ובדיוק אז הכריזו שהגיע תורי להיכנס.

למרות ההמתנה הארוכה, התקשיתי לעזוב את פסטיבל מספרי הסיפורים ברגע השיא, בלי שארע איך הסתיימה התאונה, האם בדיקת ההיריון עברה בהצלחה, או שלהריונית נמאס מהמצב והיא החליטה להעביר את הרגיי-מה שבצנצנת אל פרצופו של השקרן. לא קיבלתי תשובות לשאלות, אבל כן הפסדתי את התור שלי והמתנתי עוד עשרים דקות תוך האונה לזעקות הכאב של גברת טחוריים.

כשהגעתי הביתה, הגברת הראשונה שאלה אותי איך היה בקופת חולים. עניתי בסגנון רפי רשף, "סטנדרטי". אחר כך שאלתי אותה אם היא יודעת שמגבונים לחים זה טוב לטחוריים, ושברייט ראשון אצל כיפות סרוגות לא מקובל לאכול מלאווח. ●

אמא: "מורן, לא למשוך לאמא בשמלה, מאמי, זה לא נעים לי".

גברת טחוריים: "אומרים שלא מומלץ לאכול חריף, אבל אני חולה על חריף, אין מצב שאני חיה בלי סחוג. עדיף לי למות מכאבים".

בעל שקרן: "אני עוד דקה במשרד ומתקשר אלייך, אני בדיוק נכנס למנהרה".

אדון תמיכה למחשב: "מההתחלה, מה כתוב לך בל-שונית? באיזה שפה התפריט? מה שפה תחתונה? נו די עם השטויות".

שהוא מדבר בסלולרי עם אשתו החוקית ומספר לה שהוא בדרך לעבודה, למרות שלדעתי הוא דווקא ממתין עם המאהבת בתור לבדיקת הריון.

"אני אדבר איתך אחר כך, אני בדיוק נכנס לחניון", אמר ונכנס עם האישה לגינקולוג.

בהמשך ישב גבר צעיר, שניסה להסביר למישהי בטלפון איך להפעיל את המרפסת. "את על המסמך? אז תעשי עכבר ימני ותראי למטה הדפס. מה זה עכבר ימני? מה קשור אורן חזן? נו, די עם הברדיחות האלה. הקליק הימני בעכבר... לא עובד? טוב מאמי אני לא יכול לעשות הכל במקביל, תחליטי אם יותר חשוב שאני אסדר לך את המרפסת או שאני אביא לך את המשחה נגד הפטרייה במפשעה!" לשמאלי עמדה גברת לא צעירה והסבירה לגברת לא בריאה אחרת מה מטריד אותה בימים אלה. "אני אומרת לך שטחורים זה לא כזה ביג דיל. מאז שעברתי למטליות לחות זה נראה הרבה יותר טוב. הבעיה שלא תמיד יש מטליות בכל שירותים, בגלל זה עכשיו אני מעדיפה לעמוד".

התור לא ממש התקדם, אולי בגלל שהפקידה

שישבה מאחוריי בדלפק היתה עסוקה בלספר לבת-שיחה הטלפונית על הדייט של אתמול בערב. "אז הוא אומר לי, מאמי, תזמיני מה שבא לך. אבל התפרחת, מה אני יגיד לו מלאווח? אפילו שהיינו בנאפס, זה משהו שלא מתאים לליידי".

חשבתי להשתמש בנשק האולטימטיבי נגד מטרדים סביבתיים ולשים אוזניות, אבל חששתי לפספס את הכריזה של "מספר 813 לחדר המש".

בינתיים, העלילה בריאליטי הקטן "הישרדות חדר המתנה", המשיכה להתפתח.

כריזה: "מספר 705 לחדר אחיות".

אמא: "מורן, לא למשוך לאמא בשמלה, מאמי, זה לא נעים לי".

גברת טחוריים: "אומרים שלא מומלץ לאכול חריף, אבל אני חולה על חריף, אין מצב שאני חיה בלי סחוג. עדיף לי למות מכאבים".

בעל שקרן: "אני עוד דקה במשרד ומתקשר אלייך, אני בדיוק נכנס למנהרה".

אדון תמיכה למחשב: "מההתחלה, מה כתוב לך בל-שונית? באיזה שפה התפריט? מה שפה תחתונה? נו די עם השטויות".

השבוע הזדמן לי בוקר פנוי יחסית, ועשיתי את

דרכי לקופת החולים כדי להתחסן משפעת. למרות שאני עדיין לא בקבוצת הסיכון, מעל גיל 65 (גיל שבו אתה יוצא מקבוצות וואטסאפ ונכנס לקבוצות סיכון), לקחתי מספר והתיישבתי בתור. מי רוצה לשכב במיטה שבוע? אני, כמוכן, אבל לא עם חום גבוה וכאבי עצמות.

המכונה פלטה את המספר 813. כששמעתי את הכוור-זת האדיבה מכריזה "מספר 600 לחדר מספר 3", נכנסתי לקבוצת הסיכון לקבלת התקף לב. בדרך כלל אני לא טוב במתמטיקה, אבל כשמדובר בחישוב של זמני המתנה, אני הופך לסטיבן הוקינג. וכך הבנתי שאם כל אחד ממאתיים ושלושה עשר האנשים שלפניי יבזבו עשר דקות אצל האחיות, מצפות לי בסך הכל 33 שעות בתור, מה שבהח-לט יקרב אותי לגיל 65.

אחרי כמה דקות, כשראיתי שיש בחדר ההמתנה רק עשרה אנשים, הבנתי שענף התורים השתכלל בשנים האחרונות. כבר לא שואלים "מי אחרון?" כמו פעם, "אני רק שאלה" נכחד מן העולם, וכנראה שגם אין הרבה קשר בין המספרים לתור.

רוב הבאים לקופת חולים רק רוצים להיכנס ולגמור עם זה כמה שיותר מהר. אני עוד לא השתחררתי מזיכרונות הפחדים מפני זריקות שהיו לי כילה, ועדיין מתפלל שאף אחד מהנוכחים לא נושא על גופו חידק או פטרייה שע-

שויים לקפוץ ממנו אלי, או שה-בחור עם כלי הפלסטיק השקוף שבו נוזל צהוב שאינו תפוזינה לא ימער ויעיף עלי את התכולה. יש כמוכן את הקשישים, שביקור בקופת חולים הוא החלק הכיפי בסדר יומם הקבוע, וכשהם נשא-רים בבית סימן שהם לא הרגישו טוב הבוקר.

על הקיר היה תלוי שלט גדול עם כתובת "נא לשמור על

השקט" וציור של טלפון שעליו איקס. חשבתי לנצל את ההמתנה למנוחה ורגיעה, אבל שאר הנוכחים פחות הת-חברו לעניינים כמו שתיקות והתחשבות בשלטים. מימיני, למשל, ישבה אם צעירה, שדיברה בקול חזק מדי עם בתה שישבה צמודה אליה. "מורני, לא לגעת לי בתיק מאמי, זה לא נעים לי". ומה עם זה שאת צועקת לי באוזן בווליום של הופעת מטאל? זה נראה לך נעים לי?

מולי ישב זוג צעיר. האישה החזיקה בקבוקון עם דגימת שתן, שנרמה לי שנוצרו בתוכה גלים מעוצמת הדיבור של בן זוגה, ששוחח בנייה. מהאונה חציירצונית לשיחה נשמע

בקופת החולים היה תלוי שלט גדול עם כתובת "נא לשמור על השקט" וציור של טלפון שעליו איקס. חשבתי לנצל את ההמתנה למנוחה ורגיעה, אבל שאר הנוכחים פחות התחברו לעניינים כמו שתיקות והתחשבות בשלטים. מימיני, למשל, ישבה אם צעירה, שדיברה בקול חזק מדי עם בתה שישבה צמודה אליה. "מורני, לא לגעת לי בתיק מאמי, זה לא נעים לי". ומה עם זה שאת צועקת לי באוזן בווליום של הופעת מטאל? זה נראה לך נעים לי?